

DIE SWART LUTPERD

No. 47
Vlamme van
Verraad

braam le roux

Daardie kreet klink vir hom so eg en vol angs dat hy nou net een doel het en dit is om te gaan kyk wat gaande is.

Toe die kreet weer deur die bome beef, weet die Luiperdman dat hy nou baie naby aan die plek moet wees waarvandaan dit kom. Toe hy kort daarna die byna histeriese gebabbel van 'n vrou hoor, steek hy vas. Sy oë soek deur die bome.

En toe sien hy dit! 'n Toneel wat die bloed in sy are verys.

Heel op die punt van 'n boom sit 'n vrou op 'n bondel met haar hande voor haar gesig gedruk. Omtrent 'n tree van haar af is die kop van een van die grootste luislange wat hy nog gesien het. In aaklige vervoering staar die Oerwoudmanna die bont voue van daardie luislang wat stadig en seker naderskuif aan die vrou wat nie 'n duim verder kan beweeg voordat sy van die tak afstort nie.

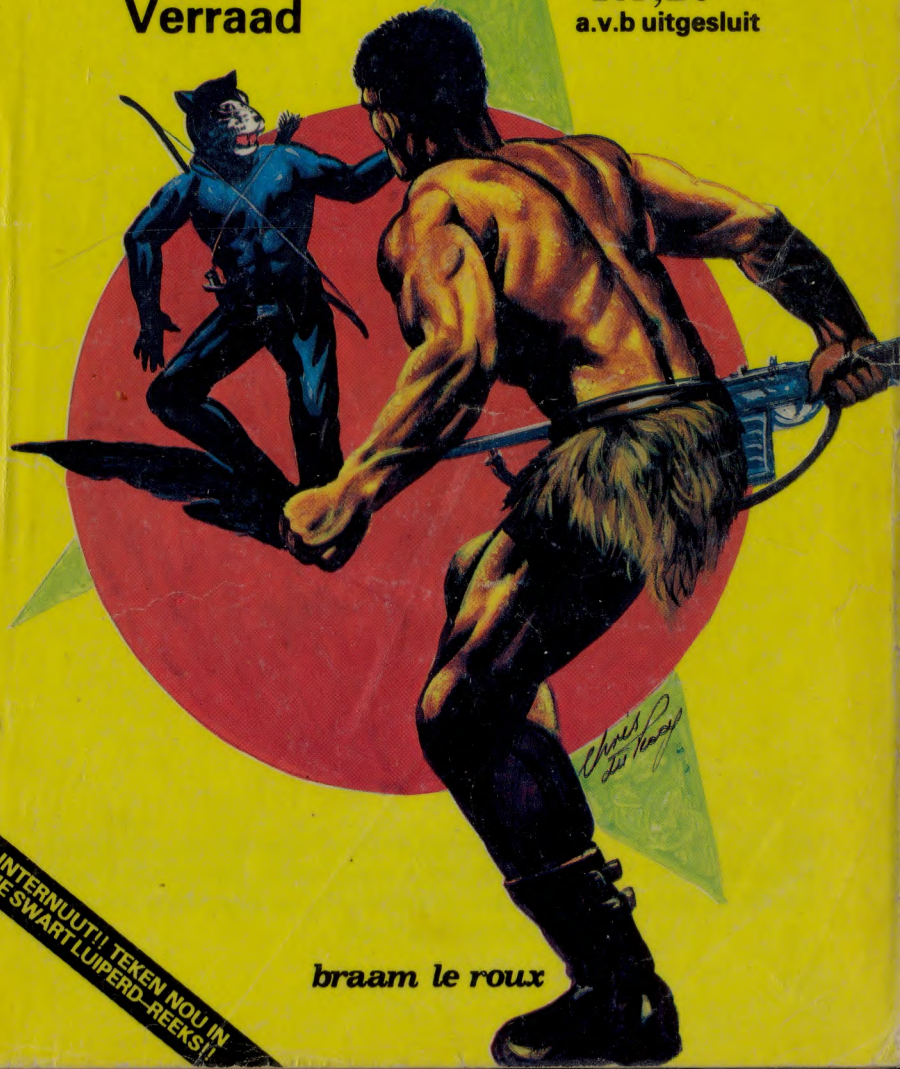
Stofomslag: Chris du Ploey

DIE SWART LUIPERD

No. 47
Vlamme van
Verraad

R1,20
a.v.b uitgesluit

SPLINTERNUUT! TEKEN NOU IN
OP DIE SWART LUIPERD-REEKS!

braam le roux

Hoofstuk	Bladsy
1. Die Ruiters	3
2. Dreunende Vlaktes	10
3. Vuurkring	19
4. Die Raaisel	26
5. Onverwagte Vyand	33
6. Vreemde Pyl	41
7. Die Woude Wag	51
8. Slangkuil	60
9. Noodkreet	72
10. Maanligdrama	83

DIE RUITER

Dit is koel hier op die veranda van die grashut op die hooglande van Kenia.

'n Soel luggie waai van die groen berge se kant af en dit verdryf die hitte wat van die vlaktes se kant af opgekom het.

Wildopsigter John Cornell rek sy groot liggaam behaaglik uit in die seilstoel, en suig 'n slag aan sy whisky waarin die groot klont ys ronddryf. Toe kyk hy met 'n glimlag in sy helderblou oë na die groot besoeker wat hier langs hom op die stoep sit.

„Luiperdman,” sê John Cornell, „maar is ek nou bly dat jy weer 'n slag hier uitgekome het. Vir my voel dit soos jare dat ek jou laas gesien het.”

„Dit is nou drie jaar dat ek laas in hierdie geweste was,” sê die man met sy forse gestalte wat dood op sy gemak aan 'n glas lemoensap sit en drink.

„Wat is hierdie keer die doel van jou besoek, Luiperdman?” vra John Cornell.

„Hierdie keer het ek net gekom om te rus,” sê die Swart Luiperd. Hy glimlag en dit bring fyn strepies om sy oë en druk duike op sy bruingebrande wang. „Hierdie keer wil ek tog nie weer in die een of ander voorval betrokke wees nie. Die episode wat ek destyds met daardie waansinnige Duitser in die Boendoeberge deurgemaak het, is heeltemal genoeg vir 'n tydjie.”

John Cornell gooi sy kop agteroor en lag. „Ja, dit was darem 'n ondervinding wat jy daardie keer gehad het,” sê hy. „Ek het daarvan gehoor. Die inboorlinge kan nog genoeg praat van die man wat half-luiperd en half-mens is wat daardie Duitser op sy plek gesit het nie.”

„Ja, dit was 'n petalje,” sê die Swart Luiperd. „Maar hierdie keer gaan ek nie weer rondhardloop agter waansinnige bergbewoners nie. As jy nie omgee nie, John, wil ek 'n paar maal saam met jou uitry op jou patrollies.”

„Dit sal 'n plesier wees,” sê John Cornell. „Dan kan ek sommer vir jou 'n paar van die nuwe waterplekke wys wat ek vir die wild laat aanbring het. En hoe was die reis van die kus af?”

„Daar was nie juis besondere opwinding nie. My interessantste ondervinding vandat ek uit die Republiek weg is,” sê hy met 'n

knipoog en glimlag vir sy vriend, „is dat ek die voorreg gehad het om met een van die mooiste meisies wat ek nog gesien het, op die boot saam te reis.”

John Cornell trek sy donker wenkbroue omhoog. „Ek het nie geweet dat jy in meisiemense belangstel nie, Swart Luiperd,” sê hy spottend.

Die groot Luiperdman trek sy skouers op, en lag verleë. „Dis nie dat ek in haar belangstel nie,” sê hy, „maar sy was so treffend aantreklik dat sy werklik op my 'n indruk gemaak het. En buitendien het ek nie geweet dat julle hier op die hooglande van Kenia sulke pragtige meisies het nie. Sy is slank, haar oë is liggroen en sy het lang heuningblonde hare. Wanneer jy haar sien, kry jy sommer lus om met haar te gesels.”

„Het sy na die hooglande van Kenia gekom?” vra John 'n bietjie verbaas.

„So het sy eendag gesê,” sê die Luiperdman. „Ek het 'n paar woorde met haar gesels aan boord. Sy het my vertel dat sy na die Aborgebergtes kom waar haar broer glo boer.”

„Wat is haar naam?” vra John fronsend.

„Ek dink sy het gesê sy is Carter—Denise Carter,” antwoord die Luiperdman.

„Ag so,” sê John Cornell en suig 'n slag ingedagte aan sy whisky. „Dan moet sy die suster wees van Harry Carter. Ja, die Carters het 'n plaas aan die voet van die Aborberge.”

„Ken jy hulle?” vra die Luiperdman.

„Nie besonder goed nie,” sê John. „Ek het nog nooit met Harry Carter self kennis gemaak nie. En sy suster ken ek glad nie, want na ek verneem was sy 'n hele paar jaar in die Republiek. Snaakse vent, hierdie Carter. Drink glad te veel. En die inboorlinge hou vol dat hy 'n bietjie van die maan getik is.”

„Jy sal darem vir hulle 'n bietjie moet loop kuier, John,” terg die Swart Luiperd. „Denise Carter is klaarblyklik nie getroud nie en ek sweer jy sal jou bene breek as jy haar die eerste maal gesien het.”

John Cornell lag verleë. „Miskien sal ek 'n bietjie gaan kyk hoe sy lyk,” sê hy ligweg, „want aantrekklike meisies is maar skaars in hierdie deel van die wêreld. Dan kan ek sommer kennis maak met Harry Carter, wat 'n taamlike invloed onder die inboorlinge het, en wat glo heeltemal 'n interessante vent is. Ek sou al gegaan het, maar ek het soveel werk, en buitendien bly hulle baie

uit die pad uit. Hulle is half agter die gebergtes en Carter se plaas is glo die laaste een voor die Aborvlaktes.”

„Die Aborvlaktes. . .” sê die Swart Luiperd. „Dit is 'n interessante naam. Klink so geheimsinnig.”

„Daar is niks geheimsinnig aan nie,” lag John Cornell. „Dit is pragtige, vrugbare vlaktes, die Aborvlaktes. Omtrent die enigste lewe daar voordat jy die reënwoorde bereik, is 'n kolonie Italiaanse nedersetters wat in die Tweede Wêreldoorlog uit Somaliland padgegee en hulle hier kom vestig het. Fluks mense. Hulle besprei die wêreld daar uit die riviere en hulle vaar glo uitstekend met koffie en katoen en allerhande dinge. Maar in daardie deel is hulle werklik op die voorposte. Anderkant hulle hervat die reënwoorde en sover ek weet, is dáár geen blanke nedersetters nie.”

„Nou in elk geval, John,” sê die Swart Luiperd, „jy moet 'n plan maak om hierdie pragtige aster te gaan besoek. Ek dink dit sal vir jou die moeite werd wees, want jy moet darem lankal vrou gevat het.”

John Cornell is 'n forse man wat hou van avontuur en wat altyd 'n bietjie afgeskrik word wanneer daar van romanse gepraat word. Daarom verander hy skielik die onderwerp en sê vir die Swart Luiperd: „Wat het jy nog gesien wat snaaks is, afgesien van hierdie romantiese ondervinding van jou?”

Die Luiperdman kyk 'n rukkie straf na John Cornell. „Ek dink daar is nog iets wat ek jou wou vertel, John,” sê die Swart Luiperd. Hy bemerk hoedat John skielik aandagtig na hom kyk.

„En wat is dit?” vra John Cornell.

Die Swart Luiperd draai die lang, dun glas met die lemoensap daarin stadig in sy groot hand in die rondte. Tuur daarna. Daar is 'n ligte frons tussen sy oë. Toe stel hy skielik 'n vraag. „Word inboorlinge in hierdie deel van Kenia toegelaat om gewere te dra?”

John Cornell neem 'n diep teug aan die whisky en toe antwoord hy vinnig: „Natuurlik nie! Daar is nie so 'n ding nie. 'n Inboorling wat hier 'n geweer dra, begaan 'n ernstige oortreding.”

Toe kyk die wildopsigter stip na die Swart Luiperd. „Waarom vra jy, Luiperdman?”

Die Swart Luiperd sit sy glas op 'n tafeltjie neer en leun agteroor in die seilstoel. „Van die kus af,” sê hy, „het ek getrek reg weswaarts tot aan die groot vlaktes wat hierheen oloop. Toe het ek noord geswaai hierheen. In die rivierwêreld suidwaarts hiervan-

daan, nou die middag, het ek op 'n gekweste koedoe afgekom."

„'n Gekweste koedoe?"

„Die stomme dier het die skoot hoog op die blaaie deur-
gehad."

„'n Geweerskoot?" vra John Cornell verbaas.

Die Luiperdman glimlag effens. „Ja, John, 'n geweerskoot."

„Miskien een van die nedersetters wat daar rond ge jag het,"
sê John Cornell.

Maar toe sien hy die erns in die oë van sy vriend, die Luiperd-
man. Ek dink nie so nie, John," sê die Luiperdman. „Omtrent vier
kilometer hiervandaan het ek skielik 'n skoot gehoor klap. Ek het
my in daardie rigting gehaas, en ek het 'n blouwildebees aan die
kant van die woud dood aangetref. Doodgeskiet. En toe ek 'n
bietjie verder ondersoek ingestel het, het ek die duidelike spore
van inboorlinge gekry. Blykbaar het hulle padgegee, maar die
spore was onmiskenbaar."

„Is jy baie seker, my vriend?" vra John Cornell oorstelp.

„Ek is daar absoluut seker van," sê die Swart Luiperd.

„Daardie koedoe en die blouwildebees is geskiet en hulle is geskiet
deur inboorlinge. Daarvan is ek absoluut seker. Anders sou ek dit
nie aan jou vertel het nie."

Die Swart Luiperd weet nie of hy hom dit verbeel nie, maar dit
lyk vir hom meteens asof John Cornell se gesig baie bleek geword
het. Daar is 'n eienaardige glans in sy oë en hy vroetel doelloos met
sy hande. Hy slaan die res van sy whisky met een teug weg en toe
skink hy vir hom nog 'n stywe sopie.

„Dit is ontstellende nuus," sug John Cornell.

„Miskien het hulle iewers 'n geweer in die hande gekry," sê
die Swart Luiperd.

John Cornell kyk vinnig na hom. „Ek dink nie so nie, my
vriend," sê John. „Wat jy my nou net vertel het, is die mees
ontstembende nuus wat ek in 'n lang tyd gehoor het."

„Maar waarom? Dit lyk nie vir my so ernstig nie," sê die
Swart Luiperd. „Alle inboorlinge kry maar altyd op die een of
ander manier 'n geweer in die hande. Jy weet dit tog goed, John."

„Dit kan so wees," sê John. „Maar hierdie is nie die eerste
aanduiding wat ek kry nie. Van tyd tot tyd het die inboorlinge my al
hier kom vertel dat hulle van inboorlinge weet wat met gewere
rondloop. Ek het my nog nooit veel daaraan gesteur nie—dit nog
maar altyd afgemaak as inboorlingstories. Maar vir jou moet ek

glo, my vriend. En wat jy gesien het, is blykbaar nie 'n geïsoleerde
geval nie. Dit lyk nou vir my asof ek hierdie ander stories oor
inboorlinge met gewere moet glo."

„As dit waar is, dan is dit ernstig," sê die Swart Luiperd.

„Meer as ernstig," werp John Cornell teë.

„Maar ek het my dan verbeel dat die inboorlinge nou baie
rustig is," sê die Swart Luiperd.

John Cornell kyk oor die wye vlaktes heen wat hier onder
hulle wegstrek tot aan die verre some van die groen oerwoud. Hy
tuur oor die sonverligte ruimtes heen en sy oë word nou. „Ek weet
nie," sê hy onseker. „Op die oog af lyk alles rustig maar ons het
hier gevalle gehad waar sekere seksies van die Mau-Mau al weer
met hul ou streke besig is. Jy kry hier 'n aanduiding en jy kry daar
'n aanduiding. Daar was nog nie weer 'n georganiseerde opstand
nie, maar hier en daar het al 'n paar dingetjies gebeur wat ons laat
vermoed dat die Mau-Mau nie so dood is as wat ons ons verbeel
nie. En in die Aborwoude anderkant die groot vlaktes van die
Italiaanse Nedersetting, was die Mau-Mau besonder sterk voordat
hulle uitgewis is."

„En jy dink dat hierdie geweer-episode iets met hulle te doen
het?"

John trek sy skouers op. „Miskien nie," sê hy. „Maar mis-
kien wel. En as laasgenoemde die geval is, dan het jy vir ons baie
belangrike nuus gebring, my vriend. Ek is 'n wildopsigter. Dit is
my plig om toe te sien dat wild beskerm word. Maar dit is net
soseer my plig om die boere te waarsku wanneer ek die vermoede
het dat daar iets onder die inboorlinge aan die broei is. Net soos ek
moet toesien dat diere nie vermink word in valstrikke nie, is dit my
plig om toe te sien dat die blankes op hierdie deel van die hoogland
nie oorrampel en uitgemoor word soos wat die geval was destyds
met die groot Mau-Mau-opstande nie. En as ons nie betyds weet
wat gaande is nie, my vriend, kan ek jou verseker dat ons hier 'n
bloedbad sal kry, wat die vorige opstand miskien na kinderspele-
tjies sal laat lyk."

„Kan ons nie nader ondersoek instel nie?" vra die Swart
Luiperd.

John Cornell se oë vernou verder en hy vat sy hande agter sy
kop saam. Toe vryf hy weer oor sy gesig. „Nader ondersoek
instel?" vra hy. „Hierdie Mau-Mau-sektes is erger as slange, my
vriend. Die oomblik wanneer hulle uitvind dat jy op hul spoor is, of

dat jy iets probeer uitvind, is hulle op hul hoede en dan verdwyn hulle eenvoudig van die gesig van die aarde. Wanneer hulle eers in die digte reënwoude verdwyn het, is dit feitlik 'n onbegonne taak om hulle te probeer agternasit. En al slaag jy ook daarin om hulle te vind, sal jy seker nie uitvind of hulle gewere het, of nie."

„Watter ander aanduidings het jy, John?" vra die Luierdman.

„'n Tyd gelede," sê John, „het twee van my wagte kom vertel dat hulle 'n groot olifantbul aan die kant van die Aborvlaktes 'n ent van die oerwoud af dood aangetref het. Hulle vertel dat die dier deur sy kop geskiet is. Nou vir my lyk dit maar snaaks dat 'n Mau-Mau daarin sal slaag om met 'n gewone geweer 'n olifant dood te skiet. Maar die feit dat die dier 'n ent van die woud af aangetref is, laat my dink dat dit daar gaan sterf het. Ander wagte het weer kom vertel dat hulle geweerskote gehoor het in gebiede waar daar geen blankes is nie. Of die dinge waar is, weet ek nie," sê John moedeloos.

Die Swart Luierd kyk lank en dringend na sy vriend. Toe sê hy skielik: „John, ek wil nie klink soos 'n Jobstrooster nie, maar ek dink dit is die waarheid."

„As dit die waarheid is," sê John Cornell, „dan is daar 'n groot fout."

„Maar hoe kan hulle gewere in die hande kry?" vra die Swart Luierd.

„Dit weet die hemel," antwoord John. „Die allerstrengste beheer word gehou om toe te sien dat geen gevaarlike wapens weer in die hande van Mau-Mau beland nie. In Nairobi is daar 'n hele organisasie onder toesig van die polisie wat moet toesien dat alle roetes na die binneland beheer word en dat geen wapens in die hande van die Mau-Mau beland nie. In die afgelope tyd het die owerheid glad nie met my in verbinding getree oor 'n vermoede van smokkelhandel nie. Dit is eienaardig, want selfs wanneer hulle die geringste vermoede het dat alles nie pluis is nie, stel hulle my onmiddellik in kennis."

„Nou wel," sê die Swart Luierd, neem sy glas op en suig weer aan sy lemoendrank. „Dalk is jy en ek te pessimisties. Dalk is dit nie eers so ernstig as wat ons meen nie."

Dit lyk asof John Cornell hierdie laaste woorde van die Swart Luierd nie gehoor het nie. Hy kom meteens orent, staan ver deur die warm lug en toe stap hy meteens sy hut binne, en kom 'n

oomblik daarna tevoorskyn met 'n sterk verkyker. Hy bring dit onmiddellik voor sy oë en ondersoek die wêreld in die rigting van die suidweste.

„En nou?" vra die Swart Luierd. „Wat betrag jy nou?"

John Cornell antwoord nie maar oorhandig die verkyker aan die Swart Luierd. „Kyk 'n bietjie daar," sê hy en beduie met sy hand.

Die Swart Luierd kyk lank in 'n suidwestelike rigting. „Rook," sê hy eindelijk. „'n Brand." Want ver bo die horison lê die vae blouerige wasigheid in die lug.

John Cornell sak op sy stoel terug. Hy vee met sy hand oor sy voorhoof. „Ja, dit is 'n brand," sug hy. „En dit brand in die rigting van die Aborvlaktes."

„Maar brande is hier tog nie ongewoon nie," sê die Swart Luierd.

„Veldbrande kom af en toe voor," antwoord John. „Maar daardie is meer as net 'n veldbrand as ek dit so bekyk. Dit is 'n brand van geweldige omvang. En dit lyk asof dit op die Aborvlaktes is. Dit maak dit belangrik, my vriend. Want dit is waar die Nedersetting van die Italianers geleë is."

„Wel," sê die Swart Luierd, „daardie brand kan duskant of anderkant die nedersetting wees."

„Ek het 'n eienaardige gevoel," sê John Cornell, „en dit is dat daardie brand nie anderkant of duskant die nedersetting is nie."

„Jy is maar net. . ." maar die Luierdman praat nie klaar nie. Hy kom vinnig uit die stoel orent en stap na die kant van die stoep.

„Sien jy wat ek sien, John Cornell?" vra die Luierdman. En nog voordat hy klaar gepraat het, staan die wildopsigter hier langs hom. „Wat is dit?" vra John.

„'n Ruiter," sê die Swart Luierd en beduie met sy hand oor die wye vlaktes wat hier onder hulle uitstrek. Want John se hut staan op 'n klein plato.

Met sy oë volg John Cornell die rigting waarin die Swart Luierd beduie en toe sien hy die ruiter oor die vlaktes aangestorm kom. Dit lyk asof daardie perd oor die aarde sweef soos hy hardloop.

En toe die Swart Luierd na John Cornell kyk, sien hy die vraag in die oë van die wildopsigter. . .

DREUNENDE VLAKTES

Die Swart Luiperd en John Cornell stap die stoep af en betrag die naderende ruiter met die grootste aandag. En toe hy onder die voet van die plato wegraak, draai John Cornell na die Luiperdman en kyk met 'n besorgde uitdrukking in sy oë na hom. „Oerwoudman, my vriend,” sê John Cornell, „dit lyk vir my jy het op die regte oomblik opgedaag.”

Die Oerwoudman kyk weg na waar die blou wasigheid van 'n kolossale rookdamp ver in die suidweste bokant die horison opskuif en toe sê hy sag: „Dit lyk amper so, John, en ek het gemeen ek kom saam met jou 'n lekker vakansie deurbring. Op hierdie reis was ek werklik nie lus vir avontuur nie.

John Cornell stap onrustig daar rond en die Luiperdman kyk weg oor die groot vlaktes en wonder watter donker geheim skuil agter hierdie ruiter wat hier oor die vlaktes gekom het.

Hulle hoef nie lank te wag nie, want 'n paar minute nadat die ruiter onder aan die voet van die plato verdwyn het, verskyn hy op die rand van die klein plato en hoewel sy perd al skynbaar uitgeput is, woel hy hom aanhoudend met die hakke en lê hy handsambok in net so wat hy kan.

John en die Luiperdman loop die ruiter tegemoet en dit duur slegs 'n paar oomblikke toe kom ploë hy hier voor hulle op en sy hygende ryperd wat van kop tot tone van die wit sweetskuim oortrek is, se asem fluit deur sy groot neusgate. Sy flanke tril en hy het nog skaars vasgesteek of die korterige donker mannetjie vlieg uit die saal en vat hier voor John Cornell grond en daar is groot trane in sy oë.

„Signor Cornell?” vra die mannetjie uitasem.

„Ek is Cornell,” antwoord John. „En hierdie is die Oerwoudman, die Swart Luiperd,” sê hy en beduie met sy hand na die Luiperdman.

„Ek is Luigi Petrillo,” hyg die kort, donker vreemdeling dit uit.

„Een van die Italiaanse nedersetters?” vra John Cornell 'n bietjie onnodig.

Die man knik uitasem. Vee met sy hand oor sy gesig. Toe steek hy sy hand na die suidweste uit en die woorde borrel by hom uit.

„Dit is die Mau-Mau,” sê hy. En net hierdie kort uitspraak, stuur 'n koue rilling langs die rug van John Cornell af en laat die Luiperdman stip en dringend na Luigi kyk. „Die Mau-Mau is weer aan die opstaan,” sê Luigi. „Hulle wil ons wegdryf van die Aborvlaktes af. Hulle het die hele wêreld aan die brand gesteeek.”

„Het hulle julle aangeval?” vra John vinnig.

Die mannetjie skud sy kop vinnig en die trane spring uit sy oë. „Hulle het ons nie aangeval nie,” sê Luigi, „maar hoe weet ons wanneer hulle gaan aanval? En hulle hoef nie aan te val nie, want as die wind suid bly, sal daardie veldbrand alles uitwis wat ons op die Aborvlaktes opgebou het. Maar dit is nie ál nie,” hyg Luigi en kyk smekend in John Cornell se oë, en toe weer in die oë van die Luiperdman. „Hulle het twee kinders weggevoer.”

John staan 'n tree vorentoe en gryp die klein mannetjie aan sy skouers. „Twee kinders weggevoer?” vra hy verbaas.

Luigi word so bewoë dat hy nie verder kan praat nie. Hy sluk-sluk aan sy trane, draai sy gesig weg en snuif hardop.

„Praat, man!” beveel John Cornell. „Wanneer het hulle die kinders weggevoer?”

„Verlede nag,” antwoord Luigi. „My dogtertjie van sewe jaar en die dogtertjie van 'n ander nedersetter.”

Die Swart Luiperd sien hoedat John Cornell se bruingebrande vel meteens bleek-wit geword het en hoedat daar 'n donker onrus in sy oë is.

„Is jy seker hulle het die kinders weggevoer?” vra John Cornell. „Is julle seker dit is die Mau-Mau? Het die kinders nie maar vanself weggeraak nie?”

„Signor,” sê Luigi, „gisteraand het my kind in haar bed gaan slaap en die kind van die ander nedersetter ook. Toe ons vanoggend opstaan, was hulle nie daar nie.”

„En wat het die Mau-Mau nog gedoen?” vra John Cornell.

Luigi skud sy kop stadig en wesenloos. „Omtrent al wat 'n opregte dier is, het hulle vermink. Die bul wat ek verlede jaar uit Engeland ingevoer het, het hulle met pangas die agterbene se hakskene afgekap. Twee verse van my buurman is deur hulle keelaf gesny. Hulle het verwoesting gesaai daar op die nedersetting.

„En die veldbrand? Is dit groot?” vra John Cornell.

Luigi se oë raak stil asof hulle meteens verstar het. Hy druk sy vuiste meteens woedend teen mekaar. „Dit is die grootste